

Skandal v Shrigley Hall

Felicity York

O něco později kočár zastavil, aby napojili koně, a Edward Wakefield nastoupil dovnitř. Zatímco Ellen seděla škrobeně, on se naproti ní přímo rozvaloval.

„Saddleworthské vřesoviště je snad to nejponuřejší místo v celém křesťanském světě,“ pronesl s takovým přehnaným opovržením, že se Ellen musela smát.

„Cestujete hodně?“ zeptala se ho.

Zakmítal obočím. „Má drahá, procestoval jsem celý svět a věřte mi, že Saddleworthské vřesoviště je za pošmorného dne to nejhorší, nač můžete narazit. Jsem ohromen, že máte dost odvahy zůstat bdělá a ostražitá.“

Ellen se opět rozesmála a zapřemýšlela, jak by si poradil s morem v Malé Asii, když ho tolik rozčilovalo místní vřesoviště.

Zatímco hostinský napájel koně, James Wakefield s ním dlouze rozprávěl a ponechal ji se starším bratrem o samotě. Čekala, že se k bratrovi připojí, Edward se ovšem usadil pohodlněji a dlouze se na ni zahleděl.

„Jste opravdu jedna z nejstatečnějších mladých žen.“

Ellen odvrátila zrak, kompliment jí byl nepřijemný. „Stěží.“

„Jen se na sebe podívejte. Vydala jste se na cestu bez jediné stížnosti. Celou situaci zvládáte se šarmem a grácií. Musím se přiznat, že vás obdivuji.“

„To je od vás velmi milé.“ Snažila se neošivát, ale její nelibý pocit ještě zesílil, když se kočár rozjel s Jamesem na kozlíku a jí došlo, že další úsek musí absolvovat sama s Edwardem. Pořád z ní nespouštěl zrak.

„Říkal jste, že jste hodně cestoval. Kde jste nyní doma?“ Nebyla to zrovna nejzajímavější konverzační otázka, ale na nic lepšího se nezmohla.

Usmál se. „Mám několik sídel, avšak v současné době mě najdete v Chesshiru.“

„Vážně? Bydlíte tedy blízko Shrigley?“

Wakefield přikývl, zkřížil ruce na bříše – které bylo ploché a pevné, jak si nemohla nevšimnout – a nechal nohy doširoka roztažené. Prohlížel si ji ospalýma očima. „Povězte mi, kdybyste mohla kamkoli odcestovat, kam byste jela?“

Nu, nyní se ocitla na pohodlnější půdě. Zatímco Thomasova kniha jí tiše vypalovala díru do kabelky, pustila se do vyprávění o všech místech, která by ji mohla fascinovat. Jemně zděšený výraz Wakefieldových očí ji netrápil, třebaže si musela přiznat, že svou touhu navštívit Amazonii přehnalala. Chtěla jen vidět, jak zrychleně mrká, zatímco zachovává napjatý, zdvořilý úsměv.

Když konečně dospěli do Huddersfieldu a hostince U Jiřího, divže nezasténala úlevou. Byla tma, a tak napínala zrak ve snaze zahlédnout okénkem otcův kočár.

„Myslíte, že už tu papá bude?“

„Půjdu to zjistit.“

Wakefield otevřel dveře a zmizel. Strach se vrátil a nyní se jí bytelně usadil v žaludku. Bála se o svou rodinu, bála se, že ji někdo spatřil, jak cestuje se svobodnými muži, a bála se, jak to vše zvládá maminka.

Najednou se jí zmocnila naléhavá potřeba odejít z té příšerné bryčky, a zrovna když uvažovala o útěku, objevil se James Wakefield a se zářivým úsměvem ji vyzval, aby ho doprovodila do vytopeného hostince.

Ellen si vzpomněla, jak nutné je předstírat, že se nic neděje, a tak se rovněž usmála a nechala se odvést. Uvnitř spatřila Edwarda Wakefielda, kterak stojí u krbu a tváří se jako boží umučení.

„Moc mě to mrzí, má drahá. Váš tatínek zde není.“

Edward

Edward sledoval, jak dívka tiše zasténala a klesla na židli. Chvilí upírala oči na podlahu a rychle mrkala. Edward nasadil masku krajního soucitu.

„Nechal vzkaz?“

Pozorně ji sledoval. „Nechal,“ řekl. Už začínal chápat, jak se na ni musí.

„Co v něm píše?“

Edward si dřepł vedle židle, aby jí mohl pohlédnout do očí. Naklonil hlavu na stranu a pokračoval tónem, jenž byl dle jeho názoru uklidňující, ovšem s tou správnou dávkou rozčilení. „Vzkazuje vám, že vás má moc rád a že ho mrzí, v jak hrozném postavení jste se ocitla, avšak... nu, míří do Carlislu. A prosí, abychom ho následovali.“

Upřeně na něj hleděla a v temných očích se jí zračilo zoufalství. „Carlislu? Ale... ten leží strašně daleko, dny cesty daleko! Proč tu na mě nepočkal?“

„Já vás chápu.“ Poplácal ji po ruce, ale ucukla, a tak se posadil na židli naproti ní a jemným tónem pokračoval: „Musíte být příšerně zklamaná. Mám podezření, že bylo životně důležité se tady nezastavovat, ovšem pokud vyrazíme ihned, můžeme ho dohonit. Nemá kdovíjaký náskok.“

Přikývla, evidentně se snažila zadržet slzy, které se jí leskly v očích. Pevně stiskla rty.

„Mohu ten vzkaz vidět?“

Té holce nic neunikne. „Spálil jsem ho. Bylo příliš nebezpečné ho jen tak nechat ležet.“

Viděl, že na to chce něco říct. Ačkoli mlčela a přikývla, zachytil v jejích očích nedůvěřivý pohled a na okamžik zaslechl, jak se mu v mysli rozléhá ozvěna Francesina varování. *Stojíte na tenkém ledě*. Cítil, že se mu sevřela čelist. Ta dívka byla po čertech zvědavá, ale ať se propadne, jestli se jí nechá přelstít.

Uvědomil si, že nastal čas ji přesvědčit něčím dalším. Uvolnil tvář a zvedl dlaně na znamení, že nemá co skrývat. „Nemohu vám ukázat vzkaz, ale váš otec mě požádal, abych vám něco předal.“ Sáhl do kabátu a vyndal kapesník s monogramem, který ukořistila Frances.

Nejistě si ho vzala a bříškem prstu pohládila iniciály. Chvilí trvalo, než byla schopná promluvit. „Je ode mě,“ špitla. „Vyšla jsem ho, když mi bylo deset. Měl z něj velkou radost.“

Edwardovi se vrátila sebedůvěra, a tak zariskoval a usmál se. „Povídal, že ho poznáte. Nebojte, má drahá, shledáte se s ním dřív, než se nadějete.“

Příkývla a Edward v mysli vykřikl *hurá* nad úspěchem tohoto figlu. Nejenže ji získal na svoji stranu, ale poprvé na něj dokonce pohlédla s vděčností. Nakonec usoudil, že přimět ji, aby se do něj zamilovala, představuje výzvu, která by ho přece jen mohla docela bavit.

NÁSLEDUJÍCÍ DEN, NEDALEKO HUDDERSFIELDU

William

Zatímco kočár uháněl slušnou rychlostí, William si šacoval kapsy.

„Poslyš, Roberte, asi u sebe nemáš náhradní kapesník, vid’? Přisahal bych, že jsem tu jeden měl.“

Robert se pevně chytil řemene, když kočár prosvištěl obzvlášť ostrou zatáčkou, a pak podal bratrovi kapesník. „Zatrolené počasí,“ zabručel a pohlédl z okna na proudy deště. „Cesta do Huddersfieldu by tak dlouho trvat neměla. Možná jsme měli jet jinudy.“

William zavrtěl hlavou. „Terén je náročný, ovšem pořád je to nejrychlejší cesta na sever.“

Stále nemohl uvěřit, že prchal k hranicím. I kdyby to nakrásně stihli, najdou tam Ellen? Nikdy v životě se necítil tak... zoufalý, tak bezmocný.

„Chceš se zastavit v hostinci U Jiřího na oběd?“ zeptal se Robert, ale v jeho hlase jasně zaznívaly pochyby.

William zavrtěl hlavou. „Musíme pokračovat. Dovolí-li to počasí, měli bychom cestovat i v noci.“

Robert bez váhání příkývl. „Tím bychom získali náskok. Thevenot netuší, že se spiknutí provalilo, a pokud skutečně míří do Gretny, je možné, že cestují pomalu. Můžeme je překvapit.“

William poplácal bratra po rameni, vděčný, že jsou zajedno. Nic však nemohlo zabránit tomu, aby sílila jeho úzkost. „Vážně si myslíš, že jde o únos?“ otázal se hlasem, v němž nedokázal skrýt prosebný tón.

Robert si povzdechl a rukou si promnul zátylek. „Čím víc o tom přemýšlím, tím víc mi to tak připadá. Jistě k tomu měli nějaký nekalý důvod. Ellen ze školy odvedli, ať už lstí, nebo násilím.“

William polkl. V hloubi duše věděl, že má Robert pravdu, ale netušil, jestli to situaci činí lepší, nebo horší.

„Doufám, že se Jane jakžtakž drží,“ utrousil po chvíli ticha.

Robert se zamračil. „Strašně jí to ranilo. Slečna Davisová působí jako slušná žena. Jestli s ní zůstane, pak věřím tomu, že se Jane uklidní.“

William přikývl. Nedokázal si představit, že by byla Jane klidná, dokud nebude mít Ellen bezpečně doma, a i pak to pravděpodobně nějakou dobu potrvá. Tuhle poznámku si nicméně nechal pro sebe.

„Žádné strachy, bratře,“ řekl Robert. „Ellen se nám vrátí. Jen si pomysli, že za pár týdnů bude doma, tahle noční můra skončí a vy budete slavit uvedení do úřadu jako rodina. Obklopeni všemi svými přáteli.“

William se opřel pohodlněji. Robertova slova zněla jako zbožné přání. Navíc představa, že by teď cokoli oslavoval, ho nijak neutěšovala. Inaugurace zahrnovala velkolepou hostinu, ceremoniál a průvod před všemi místními hodnostáři a měšťany. Uspořádala by se oslava, kdyby bylo jeho jméno spojeno se skandálem? Ztratil by funkci nejvyššího šerifa? Bylo vůbec možné o ni přijít? Pokud ano, znamenalo by to, že sen o lepším postavení jeho rodiny odvaně vítr. Všechno na čem pracoval, by mu sebrala pouhá fáma.

Polkl. Nesměl přivolávat neštěstí. Bože, kéž by tak Thevenota předjeli. Kéž by Ellen přivedli domů, živou a zdravou.

PŘEDCHOZÍ DEN, NEDALEKO HALIFAXU

Ellen

Ellen netušila, kolik je hodin. Věděla jen, že je tma a zima. Cihly, které v Huddersfieldu naskládali do kočáru, přestaly hřát, vítr si našel každou skulinu ve voze a ona se neodvažovala pohnout, jelikož se bála, že se dotkne Edwardových kolen. Za očima jí bušilo v rytmu koňských kopyt.

Sledovala, že se Jamesovi zachvěla víčka a pak se zavřela. Hlava se mu pohupovala sem a tam, jak ho pohyb kočáru uspával. Přála si, aby dokázala

také usnout, ale zdálo se, že její mysl má v plánu něco jiného. Ráda by si četla Thomasovu knihu, na to ovšem byla příliš velká tma. Povzdechla si a zavrtěla sebou.

„Je vám příšerně nepohodlně?“ zeptal se jí Edward tiše.

„Nikoli příšerně.“

„Jen trochu?“

Ellen přikývla a pokusila se usmát. Poposedl si a uhnul koleny. „Kéž bych vám mohl poskytnout větší pohodlí.“

„Jsem v pořádku, prosím, nedělejte si se mnou starosti.“

„Já si ovšem starosti dělám,“ odpověděl šeptem a pozorně se na ni zadíval. „Velké starosti.“

„Děkuji, ale opravdu jsem v naprostém pořádku.“

„Jste tak statečná,“ špitl, zatímco očima bloudil po její tváři. Tohle dělal často. Ellen nevěděla, kam se má dívat, a tak zaklonila hlavu a zavřela víčka. Po několika okamžicích je rozevřela a spatřila Edwarda, jak zírá před sebe a ve tváři má zachmuřený, téměř podrážděný výraz. Pevně oči zase zavřela dřív, než ji spatřil, a psychicky se připravila na zbytek cesty.

Jak se blížili k Halifaxu, James se probudil a začal se protahovat, a tak i Ellen otevřela oči. Kočár na Silver Street zpomalil a vjel na dvůr hostince Bílý lev. Ellen si ho dobře pamatovala, jelikož si zde s tatínkem před několika týdny udělali zastávku. Bylo to přesně to místo, kde by se zastavil. Nálada se jí notně zvedla.

Uvnitř hostince bylo hlučno a rušno. Číšníci pobíhali všude kolem a obsluhovali rozesmáté hosty v družném hovoru. Ellen s chutí vdechovala známou vůni chmele a sladu. Při pomýšlení, že by se za pár okamžiků mohla vrhnout do otcovy náruče, se jí do očí draly slzy.

Edward je zavedl do soukromého salonu a posadil se s Ellen ke krbu, zatímco James se šel podívat, jaké zprávy je tu čekaly.

„Odkud se s tatínkem znáte?“ zeptala se. Povídala, že jsou dobří přátelé, ale doteď se nezmínil, jak k tomu došlo.

„Seznámili jsme se před časem,“ řekl a usmál se při té milé vzpomínce, „pracovně, ještě v době, kdy jste bydleli v Blackburnu.“

„Vážně? My jsme se ovšem doposud nesetkali.“

Edward zavrtěl hlavou. „Neřekl bych. Hodně cestuji. Posledních pár let jsem pracoval v Paříži.“

Ellen přikývla a čekala, až bude pokračovat.

„Domnívám se, že váš tatínek mohl věřit mé naprosté diskrétnosti právě díky tomu, že naše přátelství sahá až do dob, kdy se teprve chystal něco vykonat.“

Ellen to celkem dávalo smysl. Edward změnil téma a pokusil se ji vtáhnout do konverzace o památkách Halifaxu. Právě zdvořile příkyvovala a poslouchala zdlouhavý popis Piece Hall – *monumentální stavba, zázrak moderní architektury* –, když se James vrátil a pečlivě za sebou zavřel dveře.

„Nějaké zprávy?“ otázala se okamžitě. Obávala se však, že odpověď už zná.

James se po chvilce váhání zatahal za ušní lalůček a zavrtěl hlavou. „Je mi to moc líto, slečno Turnerová. Není tady, a ani nenechal vzkaz.“

„Patrně pokračoval bez zastavení,“ prohodil Edward věčně.

Ellen se snažila tvářit nevzrušeně. Tušila ovšem, že se jí to nedaří. „Co je třeba nyní učinit?“

Edward si přejel rukou ústa a za moment se zdálo, že dospěl k rozhodnutí. Zabodl do ní podivný pohled a ztišil hlas.

„Jste statečná, Ellen Turnerová?“

Ellen zamrkala, šokovaná vyzývavým tónem a použitím svého plného jména. „Dost statečná.“

Vstal a vztyčil se nad ní, až chtěla ucuknout, ale neudělala to.

„Jste si jistá? Jste si absolutně jistá?“ vyzvídal.

Ellen přikývla a zvedla bradu.

„Váš papá musí pokračovat v cestě, než se na něj vrhnou věřitelé, neboť jakmile se tak stane, ztratí jakoukoli šanci na nápravu situace. Pokud si přejete se s ním setkat, musíme se i my bez prodlení dostat do Carlislu.“

Ellen opět přikývla, srdce jí bušilo pod žebry a v ústech měla sucho.

„Naznačuješ, abychom vyrazili zítra za úsvitu?“ chtěl vědět James.

Edward potřásl hlavou a ani na okamžik nespustil z Ellen oči. „Ne, a proto potřebuji vědět, jak moc jste statečná.“

Ellen ztěžka polkla. „Co navrhuje?“

„Navrhuji, abychom i my jeli okamžitě dál.“

Ellen na něj zůstala vyjeveně zírat. Strávit noc v uzavřeném kočáře se dvěma svobodnými pány? Byla to představa tak šílená a zvrácená, že nevěděla, zda se má panu Wakefieldovi vysmát do obličeje, anebo se skáčet na podlahu salonu. Jenomže... Jak mohla opustit svého milovaného tatínka, který si žádá její přítomnost?

„Nuže, má drahá?“ vytrhl ji z přemýšlení Edward. Zvedla k němu oči. Pohled měl klidný, vyrovnaný. Byla dost odvážná? Dokázala riskovat všechno, aby svého otce zachránila? Vzpomněla si na kapesník, jenž mu vyšila a měla ho uložený v kabelce, a už znala odpověď.

Opětovala jeho pohled. „Souhlasím. Měli bychom okamžitě vyrazit do Carlisle.“

Edward se pomalu široce usmál, a když pohlédl na Ellen, v očích mu zazjiskřilo.

„Jste moudřejší než jakákoli dívka vašeho věku, Ellen Turnerová.“

Edward

Když se blížili ke kočáru, Edward vzal Ellen okatě za ruku a nabídl jí rámě. Ztuhla, ale nepokusila se vymanit.

„Nezapomínejte,“ dýchl jí přímo do ucha, „žádné smutné obličej. Nikdo nesmí poznat, že jste nešťastná či vystrašená, jinak by se začali ptát, jaká je povaha naší cesty. Potřebujeme za každou cenu zachránit vašeho papá a vaši pověst.“

Sledoval, že si vzala jeho slova k srdci. Ta holka nebyla hloupá, už jim ukázala, že chápe nebezpečí cestování s nezadaným mužem. Ale třebaže pochopila, že jakoukoli scénou – jinými slovy odmítnutím toho, co jí poručí – by jen napáchala škody, asi nebylo od věci jí neustále připomínat, jak se má tvářit.

„Pojedeme do Keighley a pak do Settlu. Poté zamíříme do Kirkby Lonsdal, Kendalu, Shapu, Penrithu a nakonec do Carlisle.“ Rychle vyjmenoval jednotlivá místa v naději, že díky tomu bude cesta znít méně namáhavě. Že ji čeká ještě poslední úsek – *do Gretny Green* –, si nechal pro sebe. Prozatím.

Chápal, že s postupující cestou se před ním rýsovaly dvě možnosti. Mohl se jí více dvořit, přesvědčit ji, že ji miluje a ona miluje jeho. Anebo jí mohl namluvit, že sňatek zachrání jejího otce i ji před jistou zkárou. Ještě se mu nechtělo vytáhnout tuto kartu – nejlepší bude, když si ji zatím nechá v záloze. Pokud by ovšem nedokázal Ellen přimět, aby se do něj zamilovala, jistě ji do jeho náruče vrhne přesvědčení, že díky sňatku její rodina nedojde k újmě.

Když se bryčka rozjela, sledoval, že se ta malá dědička snaží vmáčknout do rohu. James zdvořile uhnul koleny, nicméně Edward ta svá tentokrát ponechal tam, kde byla.

O NĚKOLIK HODIN POZDĚJI

Ellen

Ellen se polekaně probudila. Moment si nedokázala vzpomenout, kde je, ale zatuchlý pach jí to brzy připomněl. Byla tma tmoucí a kočár stál. „Kde to jsme?“ zamumlala do černoty.

Když se jí oči přizpůsobily, spatřila, že James zívá. „Kolik je hodin?“ otázel se ospale.

Teď už Ellen rozeznala i Edwarda, který mžoural na kapesní hodinky a nakláněl je sem a tam, aby viděl na ciferník.

„Jedna ráno,“ odpověděl. „Dorazili jsme do hostince U Růže a koruny v Kirkby Lonsdalu.“

Ellen musela spát už nějakou dobu. Edward, který jí snad četl myšlenky, řekl: „V deset hodin jsme zastavili v Settlu, ale oba jste vypadali tak poškozeně, že jsem vás nechtěl budit.“ Uchechtl se. „My procháme nocí do Carlisle a vy dva spíte jako nemluvnata.“

Ellen pohlédla na Edwarda a upřímně se rozesmála. Vtip nebyl příliš srandovní, ale Edward i James se smáli s ní. A smáli se i ve chvíli, když venku zaslechli kroky a zaklepání na okénko kočáru.

Edward otevřel dvířka. Přivítal je čeledín a služebná, která strčila dovnitř talíř s něčím, co výtečně vonělo, a k Ellenině překvapení jí to skončilo na klíně. „Perníčky na účet podniku,“ mumlala mátožně. „Dodaj znaveným pocestným sílu.“ Chuděra měla čepec na stranu, a když se loudala pryč, vypadala, jako by napůl spala. Ellen vděčně zvedla talíř a oba Wakefieldové popadli cukrovinku. Když vyskakovali z kočáru, aby pomohli čeledínovi, strčili sladkost do pusy.

Ellen se zakousla do sladké, kořeněné sušenky a žaludek jí zakňučel radostí. Od oběda v Manchesteru nic nejedla. Zachumlala se do deky a poslouchala, jak Edward a James venku tlachají s čeledínem.

„Mimochodem,“ ptal se Edward, „neprojížděl tudy jiný kočár? Cestujeme s jedním naším přítelem. Když jsme se zdrželi, ujel nám.“

„Ach ano, pane,“ pronesl hlas, který musel patřit tomu chlapci. „Asi před hodinou, nebo tak nějak, tudy jel nějaký pan Turner. Měl krásnej červenej kočár.“

Ellen nastražila uši. Kočár jejího otce je červený! *Dobrotivý bože*, byli tak blízko. Kéž by na ni počkal v Carlislu a ona ho konečně spatřila. On už bude vědět co si počít. Posadila se pohodlněji a pevně objala příkrývku.

Edward

Nad ránem dorazili do Kendalu. Když jí Edward pomáhal z kočáru, na okamžik se o něj opřela – drobné znamení, že se na něj začala spoléhat a nebyla zcela imunní vůči jeho kouzlu. Ten fígl U Růže a koruny mu vyšel na jedničku – a chlapec se mohl radovat z kapsy plné mincí.

„Jste pořádně utahaná, má drahá,“ špitl, když jí nabídl rámě.

„Dala bych cokoli za to, abych už nikdy nespátřila vnitřek bryčky.“

Edward se zasmál. „Vskutku se můžete pyšnit výdrží královny. Teď si ovšem na pár hodin odpočiňte. Já se mezitím pokusím něco zjistit o vašem tatínkovi.“

„Očekáváte, že tu nechal vzkaz?“ Z jejího pohledu poznal, že se jí do mysli vkrádají pochyby. To poslední, co v tuto chvíli potřeboval, bylo, aby propadla zoufalství.

„Téměř jsme ho dohnali.“ Položil ruku na její a ona mu dovolila, aby ji tam ponechal. „Neztrácejte naději, anděli.“

Zvedla k němu oči, v nichž se objevil lehce tázavý výraz.

Cestovali už skoro celý den a noc a on skutečně smekal klobouk před její statečností. Vlasy měla rozčuchané a šaty pomačkané jako školačka, ovšem zůstávala s nimi duchem a ochotně se smála i těm nejhlupečjším vtípkům. Většina mladých žen by už dávno utekla. Edward trochu očekával záchvaty vzteku, ale jak se zdálo, Ellen se nenechala jen tak lehce zlomit. Vrtalo mu hlavou, zda to do budoucna věstí přínos, či přítěž.

Odvedl ji do hotelu Králova náruč, a sotvaže zmizela se služebnou, obrátil se k bratrovi.

„Měli bychom ihned jednat.“

„Jak?“ James vypadal stejně vyčerpaně jako Ellen.

„Hrome, bratře, soustřed se!“

„Já se soustředím, namouduši. Jen jsem strašně hladový a unavený.“

„Tak se tu nasnídáme.“

James si hlasitě oddechl. „Díkybohu. Kručí mi v břiše.“

„Řekl bych, že naše malá dědička začíná jihnout. Už ke mně není tak chladná,“ pousmál se Edward.

James se zamyslel a přikývl.

„Nechám ji, aby nabrala síly, dopřeju jí vydatnou snídani, a jakmile vyrazíme do Carlislu, předložím jí řešení.“

„Hodláš ji požádat o ruku? Teď?“

„Čeká nás nejnáročnější úsek. Cesta do Shapu a dál je strmá a drsná. Potřebuje něco, o čem bude přemýšlet, něco, k čemu se odhodlá, a co ji možná dokonce nadchne.“

James se netvářil zrovna přesvědčeně.

„Věř mi. Až s ní skončím, bude mě na kolenu prosit, abychom se vzali.“

„Edwarde, prosím, buď jemný. Docela jsem si ji oblíbil. Pokud se má stát tvou ženou, byl bych raději, kdyby si tě brala dobrovolně.“

„Před svou snoubenkou takhle raději nemluv.“

„Tak to nemyslím!“ ohradil se James. „Jen ti radím jako tvůj bratr. Je strašně mladá.“

„Možná. Chová se ovšem dospěle a má silnou povahu.“

„Tvrdohlavou povahu,“ opravil ho James, „a nevypadá, že by měla sklony k romantickým úletům. Doporučil bych ti, abys na ni příliš netlačil, vážně.“

James teď poměrně riskoval. Edwardovi se na obličeji objevil zamračený výraz, který znal příliš dobře.

James se okamžitě stáhl. „Jistě. Dělej, jak uznáš za vhodné.“

Přeložila Tereza Dubenská